
VJEŠTINA OBLIKOVANJA SADRŽAJA

Ivo Kalinski, Zagreb

Da je i u poeziji “ajnstantizam” moguć svjedokom može biti čak i suvremena kajkavska poezija najmlađih. U gotovo četiri stotine prispjelih poetskih radova na natječaj za ovogodišnju 39. *Smotru dječjega kajkavskoga pjesništva* lakoćom je ustanoviti da je ovaj put “navala” onih najmlađih prvog i drugog razreda naših kajkavaca osnovnoškolaca izrazito nadmoćna u odnosu na prispjelo pjesništvo onih starijih.

Sve je, dakle, relativno! Zaslugu za to svakako je usmjeriti nastavnicima hrvatskoga jezika koji materinskom kajkavskom pridaju osobitu pozornost, s posebnim obzirom na one najmlađe.

Istaknuti je također da se na natječaj iz godine u godinu javlja sve više škola na kajkavskom govornom području, osobito pak onih područnih.

O pjesničkim temama naših osnovnoškolaca lakše je govoriti nego o motivima koji ih pokreću. Ti su naime motivi različiti, uglavnom vezani uz osnovnoškolsku dob. Oni najmlađi prvog i drugog razreda spontaniji su od onih starijih.

Sve teme slične su, motivi koji ih pokreću različiti su, neki su vezani uz sjećanja s podlogom na ono što je bilo, neke su teme s više intimnih iskazivanja sadržaja, prigrljaja flornih i drugih dragih “bića” (Lorena Cvilinder, *Rožice*; Lana Lukić, *Mačuhice*; Greta Kolenić, *Ftič*), pokadšto skrivenih ljubavnih (Lara Polanec, *Ropček*), neke su pak s nakanom da se zabilježe zgrade i običaji ili dragi lokaliteti - oda kajkavskom kraju (Mia Šalja, *Čehara*; Leon Kraljić, *Sinokoša*; Dorotea Kapčić, *Zagorje*), neke su poetske razrade individualizirane do te mjere da pred nama, i u nama, ostaje samo tvorac teksta i njegova intima (Ena Benković, *Obloček*; Lara Školić, *Čez oblok*). Uopće, tema *oblok*, kao i tema *oblak* “tjeraju” čini se, mlade stvaratelje na zadobivanje informacija o vanjskom svijetu, i opisi tih informacija znadu biti itekako intrigantni. U takvoj intimi poetski se kao pijedestal, kao kipec, ustoličuje drago biće (Ana Šepović, *Kipec*).

Dakako, ima mladih pjesnika i poetesa s humornim inscenacijama (Neva Novak, *Što je mene donesev*; Hana Iveković, *Bakine muke*; Roko Zelčić, *Moj gusok*; Gabrijel Dujlović, *Kak me križa boliju*).

Zato je i moguće reći da - zahvaljujući prije svega nastavnicima hrvatskoga jezika i njihovoj nesebičnoj skrbi o kajkavštini, o materinskom jeziku - portretiranje stvarnosti i portretiranje intimnih poetskih, uglavnom spontanih, zapažanja u naših najmlađih pjesnika i pjesnikinja osnovnoškolaca sve se više estetski produbljuje, nadilazeći pritom mnoge obamrlosti naših života.

(Iz predgovora zbirci "Oblok, oblaki", 2019.)